

RONDZENDBRIEF

Fam. C. van den Berg
Nummer 34 | december 2016

Lieve familie en vrienden / bekenden,

Een omgevlogen jaar

Nu staan we weer aan het einde van een jaar. Ongemerkt voor hen die in een rustige gang, zonder veel golven en tegenwind, het jaar mee mochten maken. Voor anderen ging het niet ongemerkt voorbij. Er was zwaar weer. Stormen hebben tegen het schip gebeukt. Of het was een jaar dat niet onopgemerkt weggleed, omdat de zegeningen ontelbaar waren. Wie telt ze?

We blikken kort terug. Wat het werk in Roemenië betreft, werden verschillende reizen gemaakt. Voor ons sprong de reis in augustus er uit. Bij het bezoeken van de twaalf verschillende gevangenissen werd in elke gevangenis een getuigenis door een gevangene of bewaker gegeven. Dan kijk je elkaar aan: "Dit is wonderlijk in onze ogen." Om het dan maar in verwondering aan de Heere terug te geven. Zijn Woord mag z'n loop hebben. We noemen alleen het voorbeeld van die oudere man, die leunend op z'n stok te laat binnen was gekomen. Na de dienst vroeg hij of wij het gouden vers uit de Bijbel kenden. En ja hoor, daar kwam het uit zijn eigen mond:

'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe' (Joh. 3:16).

We vroegen hem hoe hij aan dat vers kwam. "Hier geleerd," was zijn antwoord. Hij had 15 jaar gezeten en moest er nog vijf. En toch een glans in zijn ogen. Ja, 't Is waar. 'Die gevang'nen vrijheid schenkt' (Ps. 146).

Een verloren jaar

Het is goed om terug te blikken. Bepaalde doelen stonden voor ogen. Sommige doelen werden gehaald, andere niet. Er waren gevangenen die vrij kwamen en drie maanden later al weer achter de tralies verdwenen. Ze konden de vrijheid niet aan. Een verloren jaar. We mochten in oktober een reis maken om kleding en matrassen af te leveren (voor het te starten Exodus-huis) en nog vier gevangenissen te bezoeken. Het was zeer koud in onze oude bus. Het verwarmingssysteem lekt koelvloeistof, dus we durfden de kranen niet open te draaien. In Hongarije was het -2°C, binnen en buiten. En toen die ontmoeting in de vrouwengevangenis. Normaal komen zo'n 10 tot 25 vrouwen samen. Die middag waren er 52. Toen we vroegen hoe het met hen was, zeiden sommigen dat ze hun kinderen zo misten. Een jaar zonder hun gezin, een verloren jaar. En toch, het Woord ging die middag open, over de voetzalving van de Heere Jezus door Maria. Het bleek zo'n beslag te leggen op de groep, dat de vrouwelijke bewaker vroeg wat er gebeurde. De één mocht onder de ander buigen; er was een geest van liefde en gebed, van vergeving en verzoening. Immers, als er geen verzoening gevonden wordt met God en met elkaar, is het een verloren jaar.

Een jaar van Zegen

We hoopten dat het onderwijs aan het protestants theologisch instituut (PTI) van de Hongaars Gereformeerde Kerk in Roemenië door mocht gaan. En dat gebeurde. Elk jaar opnieuw worden we weer hartelijk verwelkomd. Dit jaar was er een communicatiestoring, doordat de decaan opgevolgd werd door een ander, waar ik niet van op de hoogte gesteld was. En toch gingen de lessen ter elfder ure gelukkig door. Eén van de studenten was zo vol van de lessen over de zending, dat hij vroeg wanneer het vervolg komt.

Eind van dit jaar mochten we op gesprek komen in Driebergen, om met de directeur en de Europa-coördinator over de toekomst te spreken. Immers, 29 september liep het vier jaren-contract af, voor zowel Ouddorp als de GZB. Beiden besloten het contract om te zetten in een contract voor onbepaalde tijd, totdat de Heere een andere weg aanwijst. Dit stemt tot dankbaarheid. Het blijft een bijzondere combinatie, een gemeente in deeltijd en daarnaast in het buitenland te mogen werken. En dat niet zonder zegen, wanneer we terugblikken. Vle gevangenen binnen mogen gaan, jaar in jaar uit, met respons van gevangenen en bewakers, 30 studenten mogen onderwijzen in lesblokken, en in Ouddorp met vreugde gearbeid. De Heere is goed voor ons.

Dit bleek ook in ons gezin, waar ons 24e en 25e kleinkind geboren werd, bij Willem & Willemien, en bij Leonard & Corrie. We zeggen ds. Poldervaart dank voor de vele jaren die hij ons begeleidde, met veel liefde voor het werk van de Heere en voor ons gezin, ook met veel wijsheid en geduld. We hopen op een goede samenwerking met Iwan Dekker, onze nieuwe coördinator. Met verwachting voor de toekomst!

Een nieuw jaar, het jaar onzes Heeren 2017

Wie weet de toekomst? De Heere alleen. Met hoop leven we naar dit nieuwe jaar toe. De GZB gaat er zich voor inzetten ons werk in Roemenië een wat andere status te geven door een samenwerking aan te gaan met Prison Fellowship Roemenië. Daarnaast gebeurde er nog iets anders voor onze reizen. Reeds 22 jaren reizen we met onze oude vertrouwde BOVA-touringcar. We zijn er een beetje mee vergroeid. Maar eerlijk gezegd raakt hij minder geschikt voor deze lange reizen. Bovendien zit er geen lift in voor rolstoelen. Op een dag spraken we samen af er voor te gaan bidden of de Heere nog een oplossing voor ons gezin zou hebben. Tien dagen later vroeg een broeder in den lande: "Dominee, hoe gaat het met de bus?" Antwoord: "Goed, net als met de Israëlieten, de schoenen verouderden niet aan hun voeten." Maar er werd doorgevraagd. En uiteindelijk voorgesteld dat hij zelf een bedrag zou geven en anderen uit te nodigen te delen in de blijdschap van dit project. We werden er stil van. Daarna eerlijk verteld dat we er "alleen" voor gebeden hadden. Daar werd hij stil van. En verder? Binnen vijf weken was er genoeg bijeen gebracht, met veel liefde, om een andere bus (21 jaar jonger) te kopen en de ombouw te bekostigen. Enkele oude bekenden staken de hoofden bij elkaar, samen met onze Leonard en Willem, om het ombouwplan te gaan verwezenlijken. We zijn stil verwonderd. De Heere alle dank en eer! We hopen dat hij nog lange tijd ingezet mag worden voor dat mooie stukje werk, van de Heere gekregen.

In de vorige rondzendbrief schreven we iets over alle kinderen, behalve Mienke; zij werkt in "Het Kruidvat." Nou, je wilt niet weten met welke verhalen ze altijd thuis komt. Eén verhaal toch wel. Een man liep binnen en zei: "Ik zoek licht." "O," zei Mienke, "dat zoeken we toch allemaal . . ." Hij glimlachte. Zij mag een lichtstraal zijn.

Van harte wensen we u en jullie allen een rijke zegen toe in het komende jaar!

En we zouden het leuk vinden als we soms iets van jullie kant horen :).

Fam. Ds. C. van den Berg-van Wijk, Ouddorp, dec. 2016.

Colofon

Familie Van den Berg werkt sinds 2012 naast het werk in de gemeente van Ouddorp ook met de GZB in Roemenië. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief. Hartelijk dank voor uw meeleven en gebed! U kunt uw betrokkenheid óók tot uitdrukking brengen door een gift over te maken naar de GZB via IBAN NL91 INGB 0690 7624 45 ten name van familie Van den Berg. Hartelijk dank voor uw onmisbare steun!

GZB | Postbus 28 | 3970 AA Driebergen
0343-512444 | info@gzb.nl | www.gzb.nl

